

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3424/2019
07.11.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранислава Босиљковића, Зоране Делибашић, Бисерке Живановић и Божидара Вујичића, чланова већа, у парници тужилаца АА из ... и ББ из ..., чији је заједнички пуномоћник Душанка Шокић Стаменковић адвокат из ..., против тужених ВВ, чији је пуномоћник Весна Станимировић адвокат из ... и ГГ, ради исплате, одлучујући о ревизији туженог ВВ изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 513/19 од 05.04.2019. године, у седници већа одржаној дана 07.11.2019. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог ВВ изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 513/19 од 05.04.2019. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог ВВ изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 513/19 од 05.04.2019. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 942/2018 од 30.11.2018. године, одбијен је приговор стварне ненадлежности овог суда, усвојен је тужбени захтев тужилаца и обавезани су тужени да за период од 01.04.2014. године до 31.08.2015. године солидарно исплате тужиоцима, а тужени ГГ да за период од 01.09.2015. године до 31.12.2017. године самостално исплати тужиоцима новчане износе на име накнаде трошкова за исхрану у току рада и за регрес за коришћење годишњег одмора наведене у изреци пресуде са законском затезнома каматом од 26.09.2018. године до исплате, као и обрачунату законску затезну камату за претходни период, те да тужиоцима солидарно накнаде трошкове парничног поступка у износу од 99.179,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате. Одбијен је захтев тужиоца ББ за ослобађање од обавезе плаћања судских такси у овом поступку.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 513/19 од 05.04.2019. године одбијене су жалбе тужених и потврђена пресуда Основног суда у Новом Саду П1 942/2018 од 30.11.2018. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени ВВ је благовремено изјавио ревизију на основу члана 404. Закона о парничном поступку, због потребе уједначавања судске праксе.

По оцени Врховног касационог суда, нису испуњени услови за одлучивање о ревизији овог туженог као изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14 и 87/18 – у даљем тексту: ЗПП).

Према одредбама члана 404. ЗПП, ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности посебне ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

У конкретном случају, по оцени Врховног касационог суда, не постоји потреба уједначавања судске праксе (разлог на којем првотужени заснива посебну ревизију) јер побијана пресуда не одступа од судске праксе - пресуда овог суда Рев2 176/2015 од 03.02.2016. године и Рев2 2205/2016 од 27.10.2016. године, донетих у чињенично и правно истоветним споровима.

Пошто не постоје ни други разлози предвиђени наведеном одредбом члана 404. став 1. ЗПП због којих би било места одлучивању о посебној ревизији, нити их првотужени наводи, одлучено је као у првом ставу изреке.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија туженог ВВ није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, која се у овом поступку сходно примењује на основу члана 436. истог закона, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

У конкретном случају, тужба ради исплате (новчаног потраживања) у овом спору поднета је дана 26.04.2018. године од стране више тужилаца који се налазе у положају формалних супарничара из члана 205. став 1. тачка 2. ЗПП. Због тога се вредност предмета спора, меродавна за оцену дозвољености ревизије по члану 403. став 3. ЗПП, одређује према вредности главног захтева сваког тужиоца засебно. Вредност побијеног дела другостепене пресуде је износ од 25.156,09 динара, као највећи појединачно усвојени захтев једног од тужилаца на име укупно досуђене накнаде за регрес за коришћење годишњег одмора и за исхрану у току рада који су тужени солидарно обавезани да исплате, а који износ очигледно

не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. Износ обрачунатих, номинално исказаних и досуђених затезних камата није узет у обзир при одређивању вредности предмета спора, сходно члану 28. став 2. ЗПП.

Имајући у виду да се ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме побијена вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, као меродавну за допуштеност ревизије по члану 403. став 3. ЗПП, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија недозвољена.

Из тог разлога, на основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у другом ставу изреке.

Председник већа - судија
Бранислава Апостоловић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић